

Arrest

nr. 134 899 van 11 december 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie van 29 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 13 mei 2014 aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat H.L. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Etchmiadzin op (...) 1987.

Op 6 december 2007 nam verweerder een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2008 verklaarde verweerder de aanvraag van 4 juni 2008 onontvankelijk.

Op 29 oktober 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 november 2009 nam verweerder een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 22 september 2011 gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid instructie tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor één jaar, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 24 januari 2013 werd verzoeker ingevolge zijn aanvraag van 29 oktober 2009 gemachtigd tot tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 5 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in de hoedanigheid van descendent van mevr. H. R, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 29 april 2014 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.11.2013 werd ingediend door:

[...]

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *attest van het Armeense kadaster dd. 18.09.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van Armavir. Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Armavir, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*

- *verklaringen door derden waarin deze verklaren betrokkene in het verleden cash geld gegeven te hebben in opdracht van de referentiepersoon. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Nu verzoeker in zijn synthesesemorie zijn middel herneemt en aanvult met een werkelijke repliek op de opmerkingen van verweerder in de nota, is deze conform artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975 en RvS 3 november 2014, nrs. 229.004 en 229.005.)

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel weerhouden in de synthesesemorie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 40bis, § 2, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het eerste onderdeel toe als volgt:

“Verwerende partij stelde:

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen. Het attest van het Armeense kadaster dd. 18.09.2013, waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van Armavir, zegt echter niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Armavir, of andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Verzoeker is formeel en blijft bij zijn standpunt dat hij geen enkele vorm van inkomsten/uitkering heeft, noch in België, noch in Armenië en dat verzoeker geen enkel eigendom heeft in Armenië, België of elders.

Verzoeker heeft inderdaad bij zijn beroep tot nietigverklaring een nieuw stuk bijgevoegd, namelijk een nieuw attest van het Armeense kadaster waaruit blijkt dat verzoeker geen enkel onroerend eigendom heeft op het volledige grondgebied van Armenië. Dit bijkomend stuk is dus een verduidelijking van het eerder door verzoeker overgemaakte attest van het Armeense kadaster dd. 18.09.2013.

Verwerende partij stelt in haar nota hieromtrent dat "deze verklaring van het Armeens kadaster was niet aan de gemachtigde van de Staatsecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met dit stuk" waardoor met dit stuk geen rekening kan worden gehouden. Verzoeker heeft echter in zijn beroep tot nietigverklaring expliciet meegedeeld dat dit nieuwe stuk gezien moest worden als een verduidelijking van het eerder door verzoeker overgemaakte attest van het Armeense kadaster dd. 18.09.2013.

Verzoeker vermoedt dat verwerende partij deze stelling inneemt in de veronderstelling dat indien verzoeker een eigendom zou hebben dat verzoeker dit goed dan zou kunnen verkopen en van de opbrengst kan leven waardoor verzoeker niet meer ten laste van zijn moeder zou zijn.

Verzoeker repliceert hierop dat dit een loutere veronderstelling is die zelfs misschien niet mogelijk of wenselijk is en dit criterium is in strijd met de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan (Com (2009) 2013 final dd. 02.07.2009, m.b.t. de Richtlijn 2004/38/EC).

En zelfs dan nog, indien verzoeker inderdaad eigendommen zou hebben in Armenië (quod non) dan zou verzoeker niet behoeftig zijn en ten laste van zijn moeder zijn, én dan zou verzoeker geen nood hebben om zich in België te vestigen. Spijtig genoeg voor verzoeker is hij niet vermogend en bezit hij géén eigendom in Armenië.

Verzoeker herhaalt tevens dat hij ook geen negatief bewijs kan leveren dat hij géén uitkering krijgt in Armenië. Verzoeker woont trouwens al sedert 2007 in België en is niet meer naar Armenië teruggekeerd en heeft zeker niet meer in Armenië gewoond zodat het zeer onaannemelijk is dat verzoeker in Armenië nog een uitkering zou krijgen.

Verzoeker heeft er ook op gewezen dat hij in 2009 in het kader van de 'algemene' regularisatiecampagne een regularisatieverzoek heeft ingediend op basis van criterium 2.8.B. (werk) en dat verwerende partij dit moest weten aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken destijds een

voorwaardelijk positieve beslissing heeft genomen. Door zich in hoofdzaak voor de afwijzing te baseren op de bedenking dat verzoeker zijn onvermogen niet afdiende zou aantonen, heeft het verwerende partij zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker heeft hiervoor in zijn beroep tot nietigverklaring verwezen naar:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verwerende partij had immers kunnen en moeten nagaan dat verzoeker al sedert 2007 in België verblijft en dat verzoeker in 2009 in het kader van de 'algemene' regularisatiecampagne een regularisatieverzoek heeft ingediend op basis van criterium 2.8.B. (werk) en dat verwerende partij dit moest weten aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken destijds een voorwaardelijk positieve beslissing heeft genomen. Verwerende partij houdt hiermee ten onrechte geen rekening mee en blijft toch beweren dat verzoeker zijn onvermogen niet voldoende aantoonst terwijl verzoeker helemaal niet meer naar Armenië is teruggekeerd sedert 2007! Voor verwerende partij zou het een relatief kleine moeite zijn geweest om na te gaan of verzoeker reeds eerdere pogingen heeft ondernomen om een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden te krijgen. Verwerende partij zou zodoende heel snel kunnen vastgesteld hebben dat verzoeker in 2009 voormelde regularisatieaanvraag heeft ingediend.

Verwerende partij is dus zorgvuldiger te werk moeten gaan en heeft aldus het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk geschonden.

Dat verwerende partij dus ook te kort is geschoten in zijn motiveringsplicht.

Dat verwerende partij niet enkel de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, maar dat verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het staat immers vast verzoeker in 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend en dat DVZ zelfs - onder voorwaarden - een positieve beslissing heeft genomen. Verwerende partij wist of moest weten dat verwerende partij dus sedert 2007, en minstens sedert 2009 in België verbleef en dus onmogelijk nog een uitkering kon krijgen in Armenië."

Verzoeker licht zijn tweede onderdeel toe als volgt:

"Verwerende partij stelde:

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Verklaringen door derden waarin deze verklaren betrokkene in het verleden cash geld gegeven te hebben in opdracht van de referentiepersoon. Echter, gezien de verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Verzoeker heeft geargumenteed dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verwerende partij betwist niet dat de verklaringen op eer in kwestie allen betrekking hebben op betalingen van de moeder van verzoeker - via derden - aan verzoeker in de periode februari-april 2005.

Belangrijker nog is dat verzoeker sedert 2007 in België verblijft en bij zijn moeder woont en niet meer naar Armenië is teruggekeerd en dus zeker niet meer in Armenië heeft gewoond waardoor verzoeker geen betalingen/overschrijvingen van zijn moeder kan hebben ontvangen.

In haar nota stelt verwerende partij dat verzoeker met deze opmerking toegeeft dat hij sedert 2007 niet meer door zijn moeder gefinancierd wordt. Niets is echter minder waar. Hetgeen verzoeker bedoelt is

dat hij sedert 2007 bij zijn moeder, in haar huis, woont en dat zijn moeder dus logischerwijze geen betalingen meer uitvoert aan verzoeker in Armenië. Verzoeker is des te meer ten laste van zijn moeder aangezien hij sedert 2007 bij haar in België woont. Uiteraard schrijft zijn moeder geen geldsommen meer over naar verzoeker sedert hij in België woont daar verzoeker bij haar inwoont en verzoeker over geen geldig verblijf beschikt waardoor hij geen bankrekening kan hebben in België. Te meer daar verzoeker sedert 2007 bij zijn moeder woont betaalt zij de kosten van levensonderhoud van verzoeker en is hij wel degelijk ten laste van zijn moeder, ondanks het feit dat hij reeds meerderjarig is. Verzoeker kan door zijn verblijfssituatie simpelweg niet voorzien in zijn eigen levensonderhoud!

Verzoeker op wijst er verder op dat hij in 2009 in het kader van de 'algemene' regularisatiecampagne een regularisatieverzoek heeft ingediend op basis van criterium 2.8.B. (werk) en dat verwerende partij dit moest weten aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken destijds een voorwaardelijk positieve beslissing heeft genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft destijds na zeer lange tijd onder voorbehoud een positieve beslissing genomen maar omdat er zoveel tijd was verstreken tussen het indienen van de regularisatieaanvraag en de beslissing onder voorbehoud van de Dienst Vreemdelingenzaken, was de toenmalige willige werkgever niet meer geïnteresseerd om verzoeker aan te werven. Uiteindelijk is deze regularisatieaanvraag voor verzoeker dus mislukt omdat hij niet tijdig een andere werkgever kon vinden en omdat het heel lang heeft geduurd voordat DVZ een beslissing had genomen. Uiteindelijk kon verzoeker dus niet werken bij de toenmalige bereidwillige werkgever.

Verwerende partij stelt thans in haar nota dat het feit dat verzoeker destijds bij het indienen van zijn regularisatieaanvraag cf. criterium 2.8.B een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij 400,00 € bruto per week zou kunnen verdienen, bewijst dat verzoeker wel degelijk over een eigen inkomen beschikt en dat hij werkbereid zou zijn en over de mogelijkheid zou beschikken om werk te vinden en effectief te werken.

Deze argumentatie gaat te ver: niet alleen is de hele regularisatieaanvraag cf. criterium 2.8.B mislukt door het falend beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er zoveel tijd was verstreken tussen het indienen van de regularisatieaanvraag en de beslissing onder voorbehoud van de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de toenmalige willige werkgever niet meer geïnteresseerd om verzoeker aan te werven en verzoeker achteraf niet voldoende tijd had om een andere bereidwillige werkgever te vinden (hetgeen helemaal niet eenvoudig is en was, te meer gelet op de crisis), maar verwerende partij weet of moet minstens weten dat verzoeker gewoonweg niet mocht beginnen werken alvorens de Dienst Vreemdelingenzaken onder voorbehoud een positieve beslissing had genomen! En nu gebruikt verwerende partij dit gegeven om "aan te tonen" dat verzoeker wel een eigen inkomen had (quod non) en dat hij minstens werkbereid is/was en werk kon vinden. Niets is minder waar. Door de specifieke situatie, gecreëerd door de overheid, waarin verzoeker moest wachten op de positieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om te mogen beginnen werken bij de toenmalig bereidwillige werkgever, kon verzoeker dus geen werk of inkomen verkrijgen. In deze context is "werkbereid" zijn dus zeker niet zomaar gelijk te schakelen met het daadwerkelijk werk (kunnen) vinden. Door zich in hoofdzaak voor de afwijzing te baseren op de bedenking dat de verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en dat verzoeker zodoende onvoldoende zou aantonen dat hij ten laste is van zijn moeder, heeft verwerende partij zijn beslissing wel degelijk niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker verwijst hiervoor nogmaals naar:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Het hele beleid rond de regularisatie cf. criterium 2.8.B en de afwikkeling ervan met negatieve gevolgen voor verzoeker is wel degelijk een fundamenteel element waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden in haar motivering!

Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel welke aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006 nr 154.954).

Dat verwerende partij immers had kunnen en moeten nagaan dat verzoeker al sedert 2007 in België verblijft en dat verzoeker in 2009 in het kader van de 'algemene' regularisatiecampagne een

regularisatieverzoek heeft ingediend op basis van criterium 2.8.B. (werk) en dat verwerende partij dit moest weten aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken destijds een voorwaardelijk positieve beslissing heeft genomen maar de Dienst Vreemdelingenzaken destijds pas na zeer lange tijd onder voorbehoud een positieve beslissing genomen en omdat er zoveel tijd was verstreken tussen het indienen van de regularisatieaanvraag en de beslissing onder voorbehoud van de Dienst Vreemdelingenzaken, de toenmalige willige werkgever niet meer geïnteresseerd was om verzoeker aan te werven. Uiteindelijk is deze regularisatieaanvraag voor verzoeker dus mislukt omdat hij niet tijdig een andere werkgever kon vinden en omdat het heel lang heeft geduurd voordat DVZ een beslissing had genomen.

Uiteindelijk kon verzoeker dus niet werken bij de toenmalige bereidwillige werkgever.

Verwerende partij had hieruit minstens hebben kunnen afleiden dat verzoeker al die tijd bij zijn moeder heeft gewoond, en dat verzoeker al die tijd ten laste is geweest van zijn moeder omdat de moeder van verzoeker al de kosten van levensonderhoud op zich nam, én omdat verzoeker in afwachting van de (voorwaardelijk) positieve beslissing van DVZ niet kon en mocht beginnen werken bij de toenmalige bereidwillige werkgever!

Dat verwerende partij zorgvuldiger te werk is moeten gaan en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verwerende partij niet enkel de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, maar dat verwerende partij ook het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het staat immers vast verzoeker in 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend en dat DVZ zelfs - onder voorwaarden - een positieve beslissing heeft genomen. Verwerende partij wist of moest weten dat verwerende partij dus sedert 2007, en minstens sedert 2009 in België verbleef en dat de verklaringen op eer met betrekking tot de betalingen aan verzoeker betrekking hadden op de periode 2005.

Verzoeker verwijst naar de argumentatie die hierboven reeds herhaaldelijk zeer uitgebreid werd uiteengezet.

Verwerende partij heeft dus een onredelijke beslissing genomen door de aanvraag van verzoeker te weigeren op basis van betalingen in 2005 aan verzoeker toen hij nog in Armenië woonde, terwijl verzoeker intussen reeds sedert 2007 in België bij zijn moeder woont en hij ten laste is van zijn moeder.

Verwerende partij heeft uiteraard een ruime discretionaire bevoegdheid om een beslissing te nemen maar zelfs dan nog (cf. de gedetailleerde argumentatie van hierboven) leert een marginale toetsing dat verwerende partij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Verwerende partij heeft dus ten onrecht besloten dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en om derhalve het recht op verblijf aan verzoeker te weigeren en om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Des te meer geldt dit omdat de familie van verzoeker (moeder en broer) in België wonen en zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Om deze reden schendt verwerende partij met zijn beslissing dd. 29.04.2014 ook art. 8 EVRM. Te meer daar verzoeker ook een vaste relatie heeft in België.

Verwerende partij stelt in haar nota dat niets verzoeker tegenhoudt om terug te keren naar Armenië om aldaar de nodige documenten te verzamelen en een nieuwe aanvraag te doen. Verzoeker merkt hierbij op dat zijn naaste familie en partner in België wonen, dat hij sedert 2007 in België woont, hij geen of amper banden met Armenië meer heeft en zijn centrum van belangen dus al geruime tijd in België zijn gevestigd.

Algemeen besluit: verwerende partij heeft met de beslissing dd. 29.04.2014, ter kennis gegeven aan verzoeker op 13.05.2014, geschonden: art. 8 EVRM, de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de artikelen 62, 40bis § 2 eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel van verzoeker is wel degelijk ernstig."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat

de beslissing een motivering in feite met name dat de betrokkene volgens verweerder onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er wordt toegelicht waarom het attest van het Armeens kadaster van 18 september 2013 alsook de verklaringen door derden niet afdoende zijn om het ten laste zijn aan te tonen.

Verzoeker maakt bijgevolg in zijn eerste onderdeel, noch in zijn tweede onderdeel duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien heeft verweerder niet nagelaten voor alle voorgelegde stukken te motiveren waarom hij meent dat deze het ten laste zijn niet aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het onderhavige middel, bijgevolg wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

[...]”

Artikel 40bis luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° [...]

5° [...]

§ 3 [...]

§ 4 [...]"

Uit artikel 40*bis*, § 2, 3° blijkt dus dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar moet zijn ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon. *In casu* is niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ouder was dan 21 jaar. Hij diende dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon H.R.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel ondersteund worden door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat verweerder het louter voor de interpretatie van de term "ten laste" ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen. In deze zaak stelt het Hof dat in dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, dan moet het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid worden aangetoond (zie in die zin ook het arrest HvJ 9 januari 2007, Jia, C 1/05, § 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, § 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, § 37).

Verzoeker bevestigt herhaaldelijk in zijn eerste onderdeel van zijn enig middel dat hij geen enkele vorm van inkomsten of uitkering heeft, evenmin stelt hij eigendommen te hebben in Armenië of in België. Wat betreft de eigendommen legt verzoeker bij zijn verzoekschrift een nieuw stuk voor waaruit moet blijken dat hij niet enkel geen eigendommen heeft in Armavir, maar evenmin op het gehele Armeense grondgebied. Hij legt er zowel in het verzoekschrift als in zijn synthesesamenvatting de nadruk op dat dit als een verduidelikend stuk moet beschouwd worden. Hij wijst eveneens op het feit dat van de feitelijke en niet van een hypothetische omstandigheid moet uitgaan worden wat betreft eventuele andere eigendommen en dat hij het negatief bewijs niet kan leveren geen uitkering te krijgen in Armenië.

Verder wijst verzoeker erop dat hij al sedert 2007 in België verblijft en het bijgevolg zeer onaannemelijk is dat hij nog een Armeense uitkering zou krijgen. Hij stipt aan dat verweerder moest in overweging nemen dat verzoeker naar aanleiding van de regularisatiecampagne een voorwaardelijke positieve beslissing heeft genomen. Door het feit dat verzoeker geen rekening heeft gehouden met dit laatste element zou hij de beslissing niet op afdoende wijze hebben gemotiveerd en onzorgvuldig te werk gegaan zijn.

De Raad stelt vast dat de partijen niet betwisten dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een attest heeft voorgelegd van het Armeense kadaster waaruit blijkt dat hij geen eigendommen heeft op het grondgebied van Armavir, en daarnaast verklaringen van derden heeft voorgelegd waarin deze verklaren cash geld gegeven te hebben aan betrokkene.

Bij de beoordeling van het ten laste zijn van de referentiepersoon, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan zich bij deze feitelijke beoordeling niet in de plaats stellen van verweerder maar enkel nagaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker nu bij zijn verzoekschrift een “verduidelikend stuk” heeft toegevoegd, waaruit moet blijken dat verzoeker niet enkel geen eigendommen heeft in Armavir, maar over het gehele Armeense grondgebied, moet de Raad erop wijzen dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*), en dus het bij het verzoekschrift gevoegde stuk niet in zijn beoordeling kan betrekken. Het feit dat verzoeker dit als een verduidelikend stuk bestempelt, doet voor de Raad geen afbreuk aan het nieuw karakter ervan. Bijgevolg kon verweerder op grond van dit stuk van het Armeens kadaster van 18 september 2013, dat enkel betrekking heeft op het grondgebied van Armavir, op redelijke wijze oordelen dat dit stuk niets zegt over eventuele eigendommen van verzoeker buiten dit grondgebied, noch dat dit stuk toelichting geeft over andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene.

Waar verzoeker meent dat verweerder niet mag uitgaan van veronderstellingen aangaande de eventuele mogelijkheid eigendom te verkopen, wijst de Raad erop dat de bewijslast van het “ten laste zijn” wel degelijk bij verzoeker ligt en het binnen de appreciatievrijheid van verweerder ligt om het bezit van eigendommen mee te nemen in de beoordeling van de reële materiële afhankelijkheid van de referentiepersoon. Het feit dat verzoeker bij zijn verzoekschrift wel een stuk uit het kadaster voor het hele Armeense grondgebied toevoegt, geeft bovendien aan dat de bewijslast om aan te tonen niet over eigendommen te beschikken over het gehele grondgebied niet onredelijk hoog ligt. Een dergelijk nieuw stuk kan echter enkel in het kader van een eventuele nieuwe aanvraag op nuttige wijze worden voorgelegd.

De Raad kan eveneens opmerken dat verzoeker zelf ervan uit lijkt te gaan dat louter veronderstellingen over het feit dat het zeer onaannemelijk zou zijn dat hij nog over uitkeringen of eigendommen beschikt in Armenië, zouden moeten volstaan. Hij meent immers dat verweerder zomaar moet aannemen dat omdat verzoeker enige jaren in België verblijft hij geen uitkeringen meer zou kunnen krijgen in Armenië. Hij meent eveneens dat verweerder zomaar moet aannemen dat hij wellicht geen eigendommen meer heeft in Armenië, omdat hij anders niet genoodzaakt zou geweest zijn zich in België te willen vestigen. Verzoeker gaat weerom voorbij aan de bewijslast bij hem en toont niet aan dat hiervan geen bewijs zou kunnen geleverd worden. Hij heeft immers wel het bewijs geleverd niet ten laste te zijn van het Belgische OCMW, en maakt niet aannemelijk dat het verkrijgen van analoge Armeense bewijstukken dat hij daar bijvoorbeeld niet uitkeringsgerechtigd is zeer moeilijk zou zijn.

Waar verzoeker nog herhaaldelijk benadrukt dat verweerder zijn beslissing onafdoende heeft gemotiveerd of tekort geschoten is in diens zorgvuldigheidsplicht door geen rekening gehouden te hebben met de tijdelijke machtiging tot verblijf van 1 jaar dat verzoeker kon laten gelden vanaf 24 januari 2013, kan de Raad niet volgen. Dit tijdelijk verblijfsrecht had verzoeker immers verkregen op grond van een geheel andere (regularisatie)procedure en m.n. het feit dat hij bewijs van duurzame verankering in België had voorgelegd alsook een arbeidscontract dat minimaal voorzag in een inkomen equivalent aan het minimumloon. De Raad ziet niet in hoe deze gegevens relevant zijn voor het onderzoek naar zijn hoedanigheid van persoon ten laste van zijn moeder, zijnde de referentiepersoon. Verweerder kon op afdoende en zorgvuldige wijze diens beslissing motiveren zonder op dit gegeven in te gaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is aannemelijk.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel voert verzoeker, met verwijzing naar de arresten Reyes en Jia, aan dat het ten laste zijn een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren bewezen mag worden. Hij stipt aan dat verzoeker voldoende betalingen voor de periode februari-april 2005 heeft voorgelegd en dat hij sedert 2007 in België woont en dus geen verdere betalingen of overschrijvingen van zijn moeder zou kunnen ontvangen hebben. Verzoeker meent dat hij wegens gebrek aan een geldig verblijf, niet zou kunnen beschikken over een bankrekening waarop zijn moeder overschrijvingen zou kunnen doen.

Opnieuw stipt verzoeker aan dat de bestreden beslissing onafdoende zou gemotiveerd zijn omdat geen rekening werd gehouden met diens tijdelijk verblijfsrecht van 1 jaar. Hij verduidelijkt in de synthesememorie dat de regularisatieaanvraag destijds geen gunstig gevolg heeft gekregen, omdat verweerder teveel tijd heeft laten verstrijken tussen het indienen van de aanvraag en de voorwaardelijke positieve beslissing, zodanig dat de toenmalige bereidwillige werkgever, niet langer geïnteresseerd was. Verzoeker stelt verder dat gezien het feit dat de regularisatieaanvraag geen gunstig gevolg heeft

gekregen, wat verweerder behoort te weten, hij niet mocht beginnen werken en dus noodzakelijkerwijs al die tijd ten laste is geweest van zijn moeder.

Verzoeker meent eveneens dat de beslissing onafdoende is gemotiveerd omdat de aanvraag in hoofdzaak wordt afgewezen op grond van een "bedenking" dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Tevens wijst hij op de Belgische nationaliteit van zijn moeder en broer waardoor de bestreden beslissing tevens artikel 8 van het EVRM zou schenden. In zijn synthesememorie is eveneens voor het eerst sprake van een partner.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel. De juridische en feitelijke grondslag zijn op afdoende wijze weergegeven, dermate dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Verzoeker betwist ook in diens tweede onderdeel inhoudelijk de motivering, zodat dit in het licht van de materiële motiveringsplicht en de toepasselijke wetsbepalingen 40bis, § 2, 3de lid *juncto* artikel 40ter verder wordt onderzocht.

De Raad kan verzoeker in theorie volgen dat volgens het arrest Jia de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Dit neemt niet weg dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat redelijkerwijs aan verklaringen op eer door verweerder een zeer geringe bewijswaarde kan worden gehecht omdat deze niet op hun waarachtigheid of feitelijkheid kunnen worden getoetst. Het feit dat verzoeker al sedert 2007 in België verblijft en ondertussen gedurende een jaar een BIVR met geldigheidsduur van 1 jaar heeft verkregen, verandert niets aan het feit dat verzoeker de verkregen betalingen van de referentiepersoon enkel maar met verklaringen door derden heeft proberen aantonen. Deze motivering kan niet als onafdoende of onzorgvuldig worden beschouwd.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder diende te weten dat verzoeker sinds 2009 in België verblijft en bijgevolg ook had moeten afleiden dat hij sedertdien bij zijn moeder woonde die zijn kosten van levensonderhoud op zich nam, stipt de Raad opnieuw aan dat het juist tot de zorgvuldigheidsplicht van de betrokkene behoort om dit aan te tonen en dat geenszins van verweerder kan worden verwacht dat hij dit spontaan "afleidt". Bovendien impliceert de feitelijke situatie dat verzoeker inwoont bij de moeder en momenteel geen legaal verblijf heeft helemaal niet automatisch dat hij ten laste is van zijn moeder noch dat hij niet over een eigen bankrekening zou kunnen beschikken waarop overschrijvingen zouden kunnen gebeuren. Het feit dat verzoeker door een laattijdige beslissing van verweerder eventueel een arbeidsbetrekking zou hebben mislopen, is enerzijds niet aangetoond en anderzijds als "aangevoerd feit" wederom onvoldoende om van verweerder te verwachten dat hij bijgevolg maar aanneemt dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Het weze immers herhaald dat inkomsten niet alleen uit arbeid kunnen voorkomen, maar bijvoorbeeld ook uit opbrengsten uit onroerend goed in het herkomstland, hetgeen nu juist op het ogenblik van de besteden beslissing niet was aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, 3de lid *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aanvaard. Ook een schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat hij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat hij leidt met zijn moeder en broer, dient de Raad op te merken dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ;

EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *In casu* toont verzoeker nergens een band aan met zijn moeder of broer die verder gaat dan de gewone affectieve banden, noch elementen die afdoende wijzen op een vorm van afhankelijkheid van haar of zijn broer. Waar verzoeker voor het eerst in de synthesesmemorie gewag maakt van een partner, is het bestaan van deze relatie op geen enkele wijze aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES